

A cuius rei nō apparente ratione, ad dolos conuersus hosti suasit, vt equo dimisso in cauam viam descenderet, vbi secum pedes congressurus esset. Quod cūm Romanus intrepide, nulla interposita cunctatione, fecisset, Tauræ eo iactato dicerio, admisso statim equo profugit: quasi dicere voluerit, nolle se eò demittere, vnde difficillima futura esset emersio.

C E R E S.

Sed vt nihil quod ad equi imaginem faciat, quantū industria consequi possimus, omittamus: fuisse legimus apud Phigalenses simulachrum Cereris in antro consecratum, habitu sedentis in petra, equinis capite comaq; cæterà muliebri simile, adnexis draconum & ferarum pluriū imaginibus, quæ circa caput illudebant, palla nigra ad talos demissa, in cuius manu vna delphinus, in altera columba sustineretur. Sedenim quamvis huiusmodi simulachru Cereris non nulli fuisse dicant, ego tamē Veneris potius crediderim: nisi dicamus pabulum & opulentiam, quæ per Cererem significatur, incitamentū esse ad illecebras & petulantiam. Equinum enim caput non esse ab lasciuia alienū, ex iis quæ paulo antè diximus, manifestum est. Draconū spiras amatorios nodos, voluptariasq; implicationes significare, Serpente super indicat commentarium. Delphinum amoris simulachru esse, tam ex historia, quām ex tot Veneris signis, quibus id genus piscis admouetur, alibi comprobauimus. Columbam deniq; referre Venarem, suo capite disputatum est. Acquiescendum tamen Pausaniae, Cererem eam esse dicenti. Sedenim, vt in Sue differuimus, eandem esse Cererem & Venerem Ptolemæi Assertoris tempore declaratum est. Ceterum potest huiusmodi picturæ species ipsius etiam rerum naturæ hieroglyphicum esse: Equinum quippe caput ob insitam animali pernicitatem innuere velocissimos cœlestiū orbium motus: Columbam tractus arios, vt suō loco dictum: Mare Delphinū, vt in numis paſſim: Anguum inuolucra sinuosos omnium toto terrarum orbe lapsus, de quibus apud Platonem Socrates, vt in Serpente testatum fecimus. Feræ reliquæ vitas animantium omnes ostendere videntur. Saxum terræ firmā & stabilem sedem sua se soliditate continentem. Antrum denique ac nigram pallam ea plurima, quæ de rerum causis & originibus minus adhuc comperta delitescunt, vt in simulachris Isidis caput pedesque ex nigro lapide, de qua dictum alibi.

Q V I B V S D I I S E Q V I S A C R I .

Quod verò Marti primū omnium sacer equus esset, ex eo constat, quòd Decembr. Idibus, illi equus, qui à dextra victor fuisset, immolabatur. Dextera enim masculina censeri diximus in Tauro: & mares animos Marti paſſim videmus attributos: de quo latius in pudendi virilis interpretatione, neque nō in Scarabeo. Sacrificij verò huius causam nonnulli putant, vt Martem hostia, quæ illi plurimum esset accepta conciliarent. Nam & Pausanias ait, Tyndarum raptæ filiæ iniurias vlturum, cum Menelao marito procialiis in locum vnum conuocatis, immolato prius equo, vt bellum aduersus Troianos susciperent, iumento adegitse. Neque desunt qui sacrum quod Decemb. Idib. fieri solitum dicebamus, Octobri mense factum autument, eaque de causa equum eū Octobrem itidem appellatum: fuisseque non leuem Romæ de capite eius contentionē inter Suburranenses & Sacrauienses, vt id scilicet ij in Regiæ pariete, illi ad Turrim Maniliam affigerent. Vt cunque verò, equus panibus caput redimitum habens, Octobribus Idibus pro frugibus in campo Martio maſtabatur.